

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagós)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

La llibertat d'un poble ha d'anar acompanyada de la llibertat individual

UNA DATA

2 d'agost de 1914

UNA data. Un aniversari. 2 d'agost del 1914. Es la mobilització a França; la data de declaració de guerra entre aquest país i Alemanya.

Un estudiant serbi, empès per l'Àustria, d'alliberar el seu país, sotmès al jou de l'imperi austro-hongarès, occideix l'hereu del tron, el príncep Francesc-Ferran, quan aquest passejava en cotxe per una de les vies de la ciutat de Sarajevo.

Aquest atemptat en la persona de l'hereu del tron, que tingué per causa única qüestions de política interior del país, determinà la conflagració europea, la guerra més gran, més monstruosa i més mortífera que registra la història de la humanitat.

Evidentment, fa una estranya basarda que una causa tan minsa produís un efecte tan enorme. Abans i després d'aquesta data no han faltat homes que, reivindicant greuges col·lectius, hagin comès atemptats d'aquesta índole, i tals fets no han pas motivat cap declaració de guerra ni han mogut lluites com la que hem tingut la dissort de presenciar.

No obstant, per aquesta vegada, ha estat així. La mort violenta d'un home ha estat la causa de la mort violenta de molts milions d'homes. La causa? Hem dit la causa, i realment no ho és. Nomenant cada cosa pel seu nom, l'atemptat de Sarajevo no fou la "causa" que provocà la guerra, ans fou el "motiu" que en justificà la declaració, que no és pas la mateixa cosa. Diferència? N'hi ha; i grossa.

La consciència popular té ja un sentit clar i precís dels fets i dels homes. Se la pot enganyar de moment; àdhuc se la pot desorientar un dia; el poble, però, poc a poc, valent-se del seu instint moral, acaba per trobar la veritat i la descobreix. I en el cas de la guerra europea, cap home normal ja no creu en la "causa" que diuen que la motivà.

Quina en fou, doncs, la causa? No cal que anem a cercar-la a les Cancelleries ni a les Secretaries de les Ambaixades. És evident que la centella, l'espurna inicial, s'hi encengué. Però és a les oficines de

les grans Companyies industrials on era emmagatzemada la pólvora que produí l'esciat horrible.

La gran guerra, aquesta horrenda carnisseria de vides, aquest gran crim, que mantingué el món en un pesombre de cinc anys, és la més descarada, la lluita més cruel, de què hi ha exemple, pel predomini material damunt de tot sentit d'equitat i

de justícia. Els pobles moriren i mataren per mesquins interessos materialistes; no pas per una alta o elevada significació espiritual.

Guerra del dret o pel dret? Així hom volgué motejar-la. Se la motejà, més ben dit. La qualificació, però, no fou exacta. Guerra pel predomini de mercats industrials, d'influències econòmiques, de "col-

locació" d'accions d'unes Companyies en detriment i per damunt de la conveniència d'altres Companyies. Això fou la guerra, a despit de tota la resta.

Mes el passat ja no té remei. Els fets són consumats. Els morts són ben morts. Cal només treballar per tal que semblants infàmies no tornin. És a la cosa única que podem aspirar. ANGEL PESTAÑA

La llocada d'enguany

—Em sembla que aquesta vegada seran galls.

“La Veu de Catalunya” es preocupa massa del republicanisme català

Les diversions estratègiques en política són operacions que empren com a fet ordinari els directors dels diaris conservadors i reaccionaris. Per exemple, “Le Temps”, que en matèria política internacional representa sempre el pensament del govern, en matèria de política interior és francament dretà. Des dels temps activíssims de la política cartellista — 11 de maig de 1924, en aquesta data triomfaren plenament les esquerres franceses — radicals i radicals socialistes, socialistes unificats, republicans socialistes, socialistes independents — contra les forces operants del Bloc Nacional, nodrides per les forces financeres de la “Union des Intérêts Economiques, Comité des Forges, etc...” “Le Temps” es dedica al divertit joc polític, divertit sempre que no és faci cas d'ell, de destruir els inconvenients que hi havia en aquella unió que titllava d'unió de l'oli i de l'aigua, perquè estava en pugna amb els principis de la Internacional, etc... Es a dir que del diari dretista i capitalista més significat de França sortien consells i advertiments més aviat propis del Consell de la Internacional que d'un diari aferrat al Govern, a les classes capitalistes, a les valors conservadores i reaccionàries... Clar que els socialistes francesos no feien cap cas d'aquells consells interessats tan sols en què es trenqués una unió esquerrana que arribava al Govern disposada a instaurar un règim democràtic i a continuar la història política de França...

Ara “La Veu de Catalunya” es proposa el mateix... Cerca en l'exposició de certes causes de separació o d'unió; en la manifestació de criteris diversos que pugui haver-hi entre les forces distintes del republicanisme català, la manera d'ajudar a una separació que, en el cas d'una acció política “no” electoral o en el cas d'aquesta pugui desunir aquestes masses, mentre la dreta, o sia la “Lliga Regionalista”, assolixi una unificació de criteris, de partits i de grups que li doni el triomf.

En matèria d'unions, la “Lliga Regionalista” n'ha estat mestra en aquets darrers anys, i per tant segurament aquests consells que dona al republicanisme català es fonamenten en l'experiència adquirida. Ha anat a les eleccions amb els carlins catalans que han estat amb les seves joventuts — els “requetés” — els representants de l'espanyolisme més virolat i violent que ha existit, perquè tothom recordarà que l'espanyolisme manifestat mantes vegades pel “Correo Catalan” i per “La Trinchera”, orgues del carlisme català, era molt més accentuat que el dels radicals; ha estat unit al general Primo de Rivera, al qual anaren a acomiadar a l'estació barrejats amb els elements de la “U. M. N.”, i que el seu “leader”, senyor Cambó, mentre a Catalunya era perseguit el seu esperit, la seva llengua i les seves senyeres, es distreia aconsellant al Dictador el que devia fer en matèria de finances, de política, al Marroc, etc...

Els republicans catalans ja saben on van i què volen; i saben en matèria d'unions, acceptar no el que vulguin ells personalment, sinó el que demana el poble, i en aquests moments el que vol la Catalunya liberal i democràtica, la de 1905 i la de 1909; la de 1917 i la de 1919 és una unió de tot el republicanisme català, més que per a guanyar unes eleccions, per a aconseguir definitivament l'assoliment de les seves idees orgàniques: Autonomia a Catalunya i República a Espanya.

En lloc d'aconsellar al republicanisme català, valdria més que cerqués la verdadera opinió catalana.

Narcís Oller és mort

A VUI fa vuit dies, això és, dissabte darrer, que va morir l'illustre novel·lista. Nascut a Valls l'any 1846, tenia ara 84 anys. El seu nom, que ocupava un lloc preminent en la literatura catalana, anava lligat a l'època de renaixement de la nostra novel·la.

Malgrat d'ésser fill del camp de Tarragona, des de jove havia residit a la nostra ciutat i tothom el tenia per un dels fills adoptius més predilectes.

Els seus primers passos en la literatura, foren com en molts altres autors del vuitcents, en l'idioma castellà, que més tard fou canviat pel propi absolutament. Els Jocs Florals de 1877, en els quals fou premiat el mai prou alabat poema de mossèn Cinto “L'Atlàntida”, foren “els que tingueren la culpa” que Narcís Oller es decidís a escriure en català, la parla d'ell i dels seus majors.

“Croquis al natural”, col·lecció de novel·letes, fou el seu primer llibre català, que tingueren el goig d'escoltar i enaltir mestres de les lletres catalanes com Guimerà i Vilanova, els quals el decidiren a publicar-lo, afegint-li una narració que portava per tí-

tol “El vailet del pa”, potser la millor de “Croquis al natural”.

Narcís Oller ha mort veient aplegades les seves obres en dotze volums complets, cosa rara a casa nostra, on sempre és feta aquesta tasca quan l'autor ja no existeix. En pogué contemplar l'aplec de la seva producció, adaptada a les actuals normes ortogràfiques, per a la qual cosa havia donat totes les facilitats.

L'obra de l'insigne novel·lista quedarà en els annals de la nostra història literària.

Havia col·laborat assiduament a “La Renaixença”. Més tard ho feu a “La Veu de Catalunya”, on hi ha publicat belles mostres dels seus dots de narrador i novel·lista.

Deixà escrites unes memòries que mai no havia consentit publicar-les. Ara, usant de l'autorització atorgada als seus fills, potser podrem llegir-les.

L'enterrament es veié, com era d'esperar, concorregudíssim. LA CAMPANA DE GRACIA s'associa al dol del nostre món literari pel traspàs del qui fou gran novel·lista En Narcís Oller i Moragas.

Els feixistes del doctor Albiñana, les esquerres i altres coses més

L'LEGIM que a Madrid el senyor Antonio de Lezama, redactor en cap de “La Libertad”, ha presentat al Jutjat la següent denúncia: “La nit del dia 20, un grup de Legionaris d'Espanya pertanyents al partit que dirigeix el senyor Albiñana, es presentà a la Redacció de “La Libertad” en actitud violenta, i hagueren d'ésser dissolts per la força pública.

En un editorial de l'esmentat periòdic, i després de posar de manifest el mal efecte que ha produït aquesta agressió, afegeix que, com no es poden admetre partides de la porra, ni de tipus liberal ni de caràcter reaccionari, és a dir, com a fi polític, adverteix que es previndran per a l'adequada defensa.

I també hem llegit que a Sabadell “han empezado los trabajos para constituir en esa ciudad la organización de los Legionarios de España, adscritos al partido nacionalista español que acaudilla el doctor Albiñana. El enrolamiento de adeptos, que se hace en un local céntrico de la ciudad, es a base, de momento, de ex-combatientes de las campañas de Africa, habiéndose inscrito hasta la fecha más de doscientos”.

I, a continuació i com a contrast eloqüent, llegim: “A proposta del govern del Reich, el president Hindenburg ha promulgat un decret que prohibeix l'ús d'armes de foc o contundents a tot el territori de l'imperi.

El decret estarà en vigor fins el dia primer d'abril de 1931.

Fixa penes fins a un any de presó per als infractors d'aquesta disposició. Una ordenança compresa en el text del decret prohibeix l'ús d'armes de cap mena a les persones que concorren a reunions públiques de caràcter polític.

El decret té per fi evitar les conseqüèn-

cies sagnants de les col·lisions que es produeixen entre membres dels diversos partits polítics, molt més tenint en compte l'actual període electoral.

El subratllat és nostre.

Al costat de les dues informacions de la península, hi posem la del govern del Reich, per tal que els papanats que temen la República més que una pedregada vegin — si és que tenen ulls per veure — que la República és tot el contrari del que ells creuen: és l'ordre, el respecte al ciutadà...

Però estem segurs que no ho veuran, que no ho voldran veure. Com tampoc no voldran veure, en aquest moment sobretot, el perill que representa per a la tranquil·litat del poble la creació d'aquests famosos Legionaris d'Espanya que, segons sembla, no es proposen altra cosa que emular les salvatjades del feixisme: Almenys, així ho fa sospitar la seva actitud a Madrid en la conferència d'Unamuno i en la “visita” a la Redacció de “La Libertad”.

El doctor Albiñana — que no havíem sentit nomenar fins ara —, ¿no podia passar el temps en altra cosa que en crear aquesta agrupació que no fa cap falta?

En els moments actuals — moments de passió, de lluita, d'ànims no massa tranquils — és una equivocació, llàstima permetre la formació d'un grup com aquest. Al govern li convé mantenir l'ordre a la península, i la formació de grups com aquest és una invitació, una franca invitació al desordre.

El govern no ha de permetre, al seu servei, altra força que la de la policia. Si en permet d'altres, ha de permetre també totes aquelles, en justa i natural defensa, que neixin.

Es a dir: si permet una partida de la porra de la dreta, ha de permetre també una partida de la porra de l'esquerra. Perquè, de totes maneres, es crearà.

I els que es queixin, els que voldrien les esquerres lligades de peus i mans, en tindran la culpa.

INTENCIONS

COMENTARI A UNS JUDICIS DE JOSEP PIJOAN

A “Imatges” hem llegit unes paraules de Josep Pijoan. Aquestes paraules ens han causat una profunda estranyesa, una profunda desillusió.

Més que admiració, sentim afecte pel delicat poeta d’“El Cançoner”, per l'historiador intel·ligent i lúcida. Ara, aquesta admiració, aquest afecte, han disminuït considerablement, cosa que segurament no preocuparà gaire a Josep Pijoan, però que a nosaltres ens dol.

Diguem-ho francament: les opinions expressades per Josep Pijoan — que més que indignació ens han causat pena — acusen un provincianisme llastimós i un xic còmic. Sí, senyors, sí: encara que sembli estrany tractant-se d'un home culte i que ha viatjat: provincianisme. En les manifestacions de Pijoan no hi ha més que provincianisme. O una broma poc intel·ligent. Es a dir: una broma indigna d'un home intel·ligent com Pijoan.

Aquesta admiració que Pijoan sent vers Nordamèrica — tal vegada es deu a aquesta admiració el que en les dues fotos que d'ell publica Imatges hagi quedat amb la boca oberta — ens sembla del tot provinciana, ingènuament provinciana. Nosaltres sentim no poder compartir aquesta admiració pel país dels gratacles i la llei seca. I tampoc la comparteixen Upton Sinclair, John dos Passos, Sinclair Lewis, els tres escriptors més personals i de més valor de Nordamèrica. Un país on la gent té tan arrelat el prejudici de races que ni tan sols permet als negres viatjar com persones, no ens pot causar l'admiració que ha causat a Josep Pijoan. Es una admiració de petit burgès que bada davant els gratacles de Manhattan o els music-halls del Broadway, les cases bancàries de Wall Street.

En aquesta intervint, el periodista pregunta a Pijoan si “pensa tornar sovint a Europa”. I Pijoan diu: “A Europa sí, cada any, sobretot a Londres. Ara, el que és a Catalunya, si no hi ha res que m'obligui a venir-hi...”

Home, senyor Pijoan, això potser és una mica massa fort, una mica massa dur. ¿Tant l'ha ofès, Catalunya? Certament, Barcelona no és tan kolossal com Nova York, però, vaja, també s'hi viu bé. Sobretot per a tots els que no hi vénen a fer el nordamericà. I a parlar-nos del “sentit de filantropia agudíssim” i dels “sentiments romàntics molt més extensos del que creu la gent d'aquí”.

Deu ésser per filantropia i romanticisme que Nordamèrica ocupa Nicaragua i estèn l'urpa damunt totes les Repúbliques de l'Amèrica llatina; deu ésser per romanticisme que considera el negre com un ésser inferior; deu ésser per filantropia i romanticisme que sotmet Sacco i Vanzetti a un torment inhumà.

I provincianisme quan pretén menysprear els nostres intel·lectuals, Carles Soldevila, J. M. López-Picó, Nicolau d'Oliver, Carles Riba, Agustí Esclasans, Puig i Ferrater, molts i molts altres, mereixen el respecte de tothom, per nordamericà que sigui: fins del senyor Pijoan. Perquè val a dir una cosa: Nordamèrica és un gran poble de vida espiritual molt reduïda.

I provincianisme, per fi, el menyspreu — incompreensible en un home de talent — que Pijoan demostra per la República. A pesar de viure ell en una República. D'aquest fet se'n pot treure una conseqüència tristíssima: la influència de l'imperialisme yanqui, del país que a la rada de Nova York hi té l'estàtua de la llibertat il·luminant el món.

El senyor Pijoan ens fa l'elogi del rei, “que té més talent que tots els republicans plegats”. No hi tenim res a dir. Tothom és lliure d'admirar el rei.

Però un intel·lectual, un autèntic intel·lectual, no pot dir — perquè dir tal cosa és una negació de la intel·ligència i de la bondat, i una afirmació d'indocte burgesisme —, que no vol “una República com la que demana Fernando de los Ríos”.

Torni-se'n a Nordamèrica, senyor Pijoan. I no faci mai més manifestacions, no es deixi intervenir mai més.

Lluís CAPDEVILA

La Legislació Internacional del Treball

Conclusions

XI

L LEÓ BOURGEOIS, cap que fou de l'escola Solidarista, afirmava que els ciutadans érem uns associats necessaris. Els socialistes són els representants de la doctrina social mitjana del segle vint, és dir, uns intermediaris entre l'individualisme i el comunisme. Bourgeois preconitzava la cooperació de l'Estat i de la indústria privada per a la solució del problema social. Creia que aquest era el millor camí per a llimar les asprors cada vegada més accentuades entre el capital i el treball.

Bourgeois, però, que era un teoritzador de bona fe, no ha pogut veure en la pràctica les formidables dificultats de la solució per la qual advocava sempre. Els governs dels països capitalistes han declarat una guerra a mort a l'únic país del món que no té un sistema capitalista: els Soviets russos. La por de l'anomenat perill comunista els ha aliat secretament per tal de combatre amb la repressió tota campanya obrera de significació social avançada. I així es dona el cas curiós que la major part de "potències" mundials, membres de la S. de N. i puntals de l'Oficina Internacional de Ginebra, adopten particularment, en llurs països respectius, un programa social i obrer que es contradiu obertament amb els deures de l'organisme de Ginebra. Aquí teniu França, el país de la Revolució alliberadora d'on sortí la declaració dels drets de l'home i del ciutadà, que en plena tercera República no s'amaga de perseguir el comunisme amb el màxim de duresa. Aquí teniu la monarquia anglesa, tradicionalment liberal i democràtica, negant hospitalitat a Trotski, violant l'extraterritorialitat de l'Ambaixada Soviètica i seguint els comunistes britànics. I no diguem res d'aquells altres Estats que pateixen dictadures civils o militars i per a les quals els Soviets són un fantasma esfereïdor...

L'Oficina Internacional del Treball, organisme legislatiu, d'orientació i de control, ha vingut precisament a treballar per la professionalització del treballador, pel seu millorament tècnic i cultural i per la defensa de l'obrer a través i per damunt de totes les fronteres. Estic segur que l'Oficina del treball no ha respost a les amplex i belles esperances que havia fet concebre i estic segur que ha defraudat un bon xic l'opinió obrera internacional; però, ¿voleu dir que una part important d'aquesta decepció no pot ésser atribuïda tot justament

a la indiferència—pessimisme de classe—o ignorància o simplement indiferentisme de milers d'obrers de tots els països del món envers el dret internacional obrer?

Nosaltres entenem, des d'un punt de vista objectiu i imparcialíssim, que l'Oficina Internacional del Treball, malgrat dels seus pocs anys de vida, ha realitzat una tasca gens menyspreable.

Quan els centenars de sindicats, centres professionals, Ateneus i organitzacions obreres de tots els països poden servir-se de les publicacions estadístiques i informatives editades per l'Oficina Internacional del Treball; quan—com ja deia Léon Bourgeois—la xifra de les Convencions ratificades passa de 194 a 229... Quan la Convenció de la jornada de 8 hores (Conf. de Washington) surt de l'obscuritat silenciosa on la tenien les grans potències industrials, per esdevenir objecte de les preocupacions parlamentàries i governamentals.

Quan milers d'obrers pastissers gaudeixen del repòs nocturn, assegurat per la Conferència del Treball.

Quan la plaga de l'atur forçós es troba bon xic amollada per les disposicions preconitzades a Washington.

Quan els pobres emigrants poden servir-se dels serveis d'informacions del B. I. T. i aconseguen les mateixes garanties i les mateixes condicions dels obrers nacionals.

Quan 35.000 treballadors russos i armenis sense feina han estat col·locats per l'Organització.

Quan per a molts conflictes de caràcter social poden ésser fallats en última instància, pel Tribunal Permanent de Justícia de La Haia.

Quan milers i milers de pintors han estat protegits contra els perills del saturnisme (intoxicació del plom).

Quan els treballadors amb el sofre són alliberats de les urpes de la necrosi.

Quan a la major part dels països les mares obreres poden gaudir de descans i de socors per posar al món i per alletar llurs infants.

Quan els benifets d'una legislació obrera arriben al cor de l'Àfrica alliberant molts indígenes del treball forçat i l'esclavatge, gràcies al B. I. T.

No podem dir que la legislació obrera internacional i que l'obra de Ginebra hagin estat completament ineficaces...

DOMÈNEC DE BELLMUNT

La suspensió d'un concurs

I BÉ, senyores pulcres, dames excessivament geloses del vostre zel, Premsa els redactors de la qual es piquen el pit i, d'amagatotis, van als banys a fer grimègia, ja esteu contents? Heu salvat la decència de la ciutat. Gràcies a les vostres gestions s'ha suspès un vulgaríssim acte: Un concurs de bellesa amb "vestit" de bany! Les portes del regne del cel se us obriran de bat a bat a tots plegats. Però, vosaltres, dames que aneu a les esglésies amb faldilles a mitja cama, sense mànegues o portant-les postisses i escots luxuriosos, no us hi deixaran entrar. Abans haureu de donar compte a Sant Pere de les vostres gestes terrenals.

La moralitat abunda a casa nostra, certament. No és permès un concurs que el fan totes les nacions civilitzades, i, en canvi, pels nostres carrers veiem les dones públiques corrent tot el dia i fent el taxi. El concurs es feia en un lloc tancat; aquest altre concurs de venda de carn, és a cada cantonada, a cada carrer. Es priva l'un perquè unes comissions catòliques ho demanen i ningú no s'ocupa de l'altre, que mils de vegades ho ha demanat gent tan honrada com la de les institucions blanques i color de rosa.

Les nostres platges són cada diumenge un cau d'immoralitat. Els departaments de famílies són plens d'homes i dones que mai no s'havien vist. Les platges lliures són la

porqueria més gran que s'ha conegut. Però perquè els que hi van formen part de societats morals, de llúissos, de filles de Maria, no hi troben res a dir...

Bé; de totes maneres ens han fet un favor. I als senyors del Jurat també. Haurien tingut tanta feina, per a triar la noia més bonica entre les mils noies boniques que tenim! I que consti, entre aquestes, no n'hi ha ni una que sigui dameta d'Estropanjosa.

Un mal cor

—Papà; a la reixa hi ha un vell qui, plorant, quelcom demana... És de terra americana.

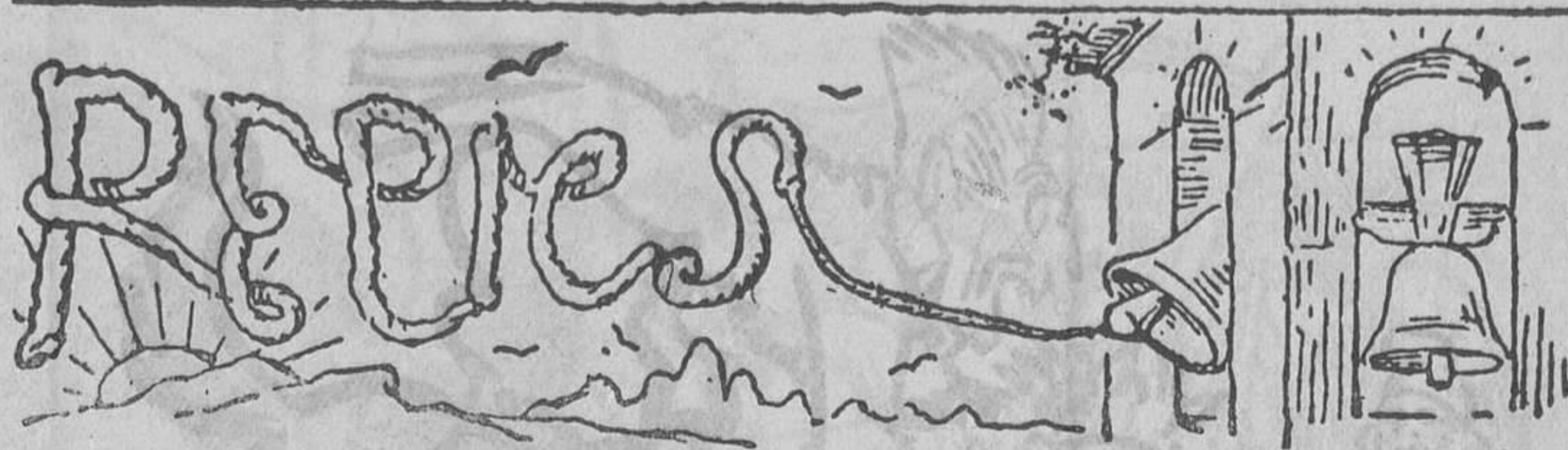
—Doncs que se'n vagi al bordell. A mi no em dona la gana que posi els peus al castell qui és, sens dubte, un tarambana que pretén treure'm la pell.

—No, papà; no és re d'això, sinó un pobret de debò.

—Ets massa bona, Innocència; però et falta l'experiència per a conèixe' els intents dels homes que són dolents. Amb això, aqueix "pobret" és un que aquí hi està de més.

On tothom va ben tip, re importa el clam d'un vellet dissortat que pateix fam!

AGUILETA

INFLUÈNCIES DE DON HERACLIO

A la Presó de Palma de Mallorca hom ha instal·lat un aparell de ràdio per a fer més passadora l'estada dels reclosos.

El director de Palma deu haver-se inspirat en els procediments de don Heraclio.

REUNIÓ DE RABADANS

Hom diu que a últims d'agost, a Biarritz, celebraran una conferència Alba, Romanones, i l'ex-difunt García Prieto. Aquesta conferència serà per a arreglar el país. I per a arreglar-se ells també una miqueta.

Alba, Romanones, García Prieto? Sí, vaja: lo més vell, lo més caduc, lo més corcat, lo més ranci, lo més funest de la política espanyola.

Però aquesta vegada ens sembla que els rabadans s'hauran quedat sense ramat.

BON VENT I BARCA NOVA!

El director de la Presó, don Heraclio, ha estat traslladat al Reformatori d'Ocaña.

Ho sentim pels reclosos d'Ocaña. I ens en alegrem pels de Barcelona.

UNA QUEIXA

Josep Pla està escrivint —i publicant— uns grans articles a "La Voz de Catalunya" en elogi del llibre d'Estelrich.

En un d'aquests articles es queixa que hom faci el buit a aquest llibre del secretari de Cambó, que no interessa ningú.

I és clar home! Doncs què es creia?

NEU ALS PIRENEUS

Hi ha neu als Pireneus.

I preguntem: pels Pireneus hi ha passat Cambó? O Alba? O Romanones? O l'ex-difunt García Prieto?

L'HOME FAMÓS

Llegim a "La Voz de Catalunya":

"El nom de Cambó continua sortint sovint al "New York Times" i als altres grans diaris americans".

Tira, peixet!

LIBERALISME PUR

El comte de Romanones ha fet un gran discurs. Ha parlat, naturalment, de la seva multa. Que em tornin els diners—ha vingut a dir—i tot s'arreglarà.

No pensa, el senyor comte de Romanones, que si ell, amb la dictadura, hi va perdre mig milió, d'altres hi van perdre fins la vida?

PENSAMENT

"La verdadera i sòlida noblesa—escrivia Vives—neix de la virtut. I és una gran niciesia gloriarse de procedir d'uns pares bons, quan hom és un malvat i sol·la, amb els seus actes i turpituds, l'esclat del seu llimatge."

HOSTE NOSTRE

El general López-Ochoa, que, com saben els nostres lectors, ha estat processat pel seu llibre "De la dictadura a la república", ha estat autoritzat per a residir a Barcelona.

NI EL VERMUT VOLEN QUE FEM

Per la inauguració d'un Centre Republicà a Les Corts s'havia de celebrar amb un vermut. Com que aquesta beguda puja al cap, van prohibir l'acte, única manera que no hi hagués vermut.

APA, AVANT!

Don Eraclio, Director de la Model de Barcelona, ha estat traslladat al Reformatori d'Ocaña.

Avant, i que no torni més.

SERA L'ULTIM?

Els de la Dreta Liberal Republicana han publicat el seu manifest.

Ara ja es deu poder tancar. Gairebé devem ésser-hi tots, no?

MALA ANYADA

A Itàlia hi ha hagut terratrèmols, tifons, i el Vesuvi en erupció.

Es veu que els elements són antifeixistes.

NO ES CAP ANUNCI, EH?

Quin és l'establiment que fa una bona temporada està de moda, sobretot pels anglesos? "El Indio".

PLUJA DE CREUS

A un senyor, per haver donat un milió de pessetes a l'Hospital Clínic, li han donat la creu de beneficència. Al periodista que el va enternir amb el seu article, ni el bon dia.

Ja en té prou amb la creu d'ésser periodista.

CURIOSA INFORMACIÓ

La de "La Rambla de Catalunya" preguntant a alguns dels nostres homes com han estat tractats a la Presó.

Tots han coincidit dient que tenen ganes de tornar-hi, de tan bé que hi estaven.

MATERIAL DE GUERRA

El nombre d'obrers sense treball ha assolit, a Anglaterra, la xifra de 2.500.000 homes. A Alemanya aquesta xifra puja a prop de 4.000.000 i als Estats Units d'Amèrica oscil·la, segons les estadístiques que s'adoptin, entre 5 i 7 milions.

Com pot veure's, el problema afecta en grans proporcions a tots els pobles fortament industrialitzats. Es un problema que, tenint com a causa el fracàs d'un règim general de producció—el règim capitalista—, no té altra sortida que la transformació completa de l'actual societat.

Es a dir: la revolució social.

DEFINICIONS

"Què és el socialisme?—escriu H. G. Wells. Essencialment, el socialisme és la crítica de la idea de la propietat a la llum del bé públic. El socialisme i l'internacionalisme són les dues idees bàsiques entorn de les quals gira, forçosament, la nostra vida política."

"MONTSIA"

Es una publicació quinzenal que ha copiat, publicant-lo, l'article "A l'assalt de la Bastilla" del nostre company Angel Samblancat.

Surt a Amposta i està bastant ben fet.

COLLECCIONISTES NOUS

Fins ara coneixíem els que tenien manies pels segells de correu, programies, entrades, capicues i altres coses. Avui hi ha qui col·lecciona processaments. Vegi's si no a Ortega i Gasset que ja en té cinc.

CONCURS ORIGINAL

A Tarragona celebraran un concurs original, de pesca.

Ni els lluços més lluços ni els taurons més terribles no són al port de Tarragona. Que no comptin, doncs, pescar-los. Es troben bon xic més lluny.

IANQUILANDIA

El dia de la celebració de la independència, varen ocasionar-se als Estats Units 178 morts; accidents d'automòbil, focs d'artifici i altres causes els motivaren.

Allà celebren les festes matant-se. Res; són els reis en tot; què hi farem!...

PAÍS IDEAL

El banditatge creix, als Estats Units, en proporcions alarmants.

Es un país ideal: banditatge, linxaments, tarifes cares, prohibició, cracs colossals... tot en sèrie, com els automòbils.

Ideal, ideal!

El mal genet

—Sempre que et veig a tu, se m'espanta el cavall!

Espurnes de la setmana

No volem Estatut de Catalunya aconseguit pels mitjans que ens proposa el senyor Maluquer i Viladot. El volem per un procediment més democràtic i més liberal.

República català: exigeix dels teus "leaders" una unió general de tots els homes directius, per aconseguir quelcom més que unes actes.

Ha mort el setmanari "El foc", que feien a mitges els d'"El Matí" i l'Estelrich. Ha estat inútil que es fiquessin amb tot-hom.

Ningú no l'ha volgut llegir. Era el "Papitu" de la F. B. M.

El comte de Montseny surt al carrer sense sàrries.

El baró de Viver diuen que es presentará diputat a Corts per Barcelona. Ens divertirem molt.

La U. P. pensa presentar diputats per Barcelona aquests cinc ases:

Comte de Montseny
Baró de Viver
Gassó i Vidal
Eduard Aunós
Comte de Figols.

Què ha passat a l'Exposició de Barcelona?

Què són aquestes 14.000 lliures esterlines d'indemnització?

Què passa amb els contractes?
Barcelona té dret a saber-ho tot.

No és cert que el senyor Vidal Salvó hagi ingressat encara a la "Lliga Regionalista". Sembla que aquest magne esdeveniment se celebrarà la setmana que ve.

Voldríem saber si és de debò que el senyor Montoliu està considerat com un savi.

Es cert que el senyor Rucabado només es diu les tres primeres lletres?

Per ara, el nou partit que la Lliga Regionalista ha format amb el nom d'"Unió Catalana" segueix buit de contingut i de personal.

No és cert que el comte de Figols hagi pactat amb la Lliga.
Però... ja vindrà.

No se sent parlar d'aquells senyorassos que es cregueren els amos de l'Ajuntament.

Què fan, tots aquells poca-soltes vanitosos i inflats que es deien Ponsà, Del Río, Barrie, Navarro, etc...?

Les esquerres catalanes tenen el deure de manifestar plenament la seva voluntat d'actuar al carrer.

No és hora de definicions de grup, sinó d'actuacions collectives.

No voler cooperar a una acció política "no" electoral, perquè ja sembla que s'estigui segur d'un acta de diputat, és un acte de covardia política i una traïció al paper històric que es pot representar en aquest instant.

DEFINIU-VOS: REPÚBLICA A ESPANYA, I AUTONOMIA A CATALUNYA.

Correu de l'Estranger

LA CATASTROFE D'ITALIA

El desastre esdevingut en les regions del Sud d'Itàlia ha commogut tots els pobles d'Europa. Donada les enormes proporcions que ha assolit la malvestat, ad-huc les més velles rancúnies han restat oblidades. Catalunya sent especialment, com a cosa pròpia, el dolor immens del poble germà, germà de raça, de llengua i, també, de captivitat.

Però en mig de la magnitud de la tragèdia, l'esperit serà reflexiona i pensa, una vegada més, en la fragilitat de les coses humanes, en la vacuitat de tota mena de superbia.

Encara que un determinat règim despòtic, fos realment puixant i benèfic, sempre restaria a la mercè, quan menys, de les forces cegues i brutals de la natura. I sols una llei de fraternitat i de justícia pot agermanar veritablement els homes davant les catàstrofes imprevisibles de la civilització o de la naturalesa. Car és en el dolor tan sols que els homes aprenen a conèixer-se i a estimar-se.

Desitgem, doncs, que d'aqueixa Itàlia tan cruelment macerada, renaixin novament a la vida pública els sentiments de fraternitat, de justícia i de llibertat, que un règim d'opressió, basat en el despotisme i en la força, ha bandejat gairebé totalment del poble germà.

LES DIFICULTATS DE L'IMPERI BRITANIC

L'OPINIÓ pública internacional segueix amb atenció particular el desenrotllament dels problemes que de manera tan profunda afecten el gran imperi britànic.

Les dificultats que l'Imperi travessa són ben conegudes: dificultats a les Índies, en les quals el moviment de resistència passiva fa cada dia més adeptes i perjudica fortament el comerç britànic; dificultats a Egipte,

te, palesades recentment mitjançant revoltes sagnants; dificultats, en fi, i sobretot, a l'interior de la mateixa Anglaterra, en la qual el problema formidable dels obrers sense feina, lluny de resoldre's, s'aguditzava de dia en dia.

Les causes d'aquest malestar de l'Imperi britànic són generals, les unes; particulars, les altres. Al costat d'aquestes causes particulars, derivades de la crisi econòmica de la post-guerra i que han d'atenyir-se forçosament amb els anys, existeixen les causes generals que semblen absolutament impossibles de suprimir.

Entre aquestes causes hem de citar, en primer terme, l'augment de la producció industrial en un gran nombre de països, i, consegüentment, les dificultats cada cop més grans que troba Anglaterra per a exportar els productes de la seva indústria.

La situació és realment tan compromesa, que són molts els que la consideren com l'inici d'una davallada definitiva d'aquell formidable conglomerat de pobles que constitueixen l'Imperi Britànic.

Al Col·legi d'Advocats

DOS FETS

UN senyor que creia que la situació anormal no s'acabaria mai més, i que els que governaven la nació de 1923 a 1930 eren nous déus, per a fer mèrits davant dels dictadors, encarnats a la nostra ciutat per aquell governador de tan ingrata memòria que encara ve de tant en tant, va permetre's fer d'espia i fer suspendre una reunió per la policia. Ara els seus companys de carrera demanen que se li formi Tribunal d'Honor i que se li tregui del Col·legi.

No podia esperar-se res menys de tots plegats. L'advocat Via Ventalló no ha de figurar en un Col·legi que mesos abans havia traït, utilitzant una força illegal, contrària als sentiments humanitaris i a la seriositat de l'entitat.

El senyor Albert Bastardes, representant del Col·legi a la Diputació i per això mateix diputat provincial, ha cursat la seva dimissió irrevocable al President.

Motiva la seva decisió l'actitud de bon nombre d'advocats que en la darrera Junta general cregueren que la no reintegració a la normalitat del país, malgrat el temps que portem invocant-se aquest retorn fictici, no precisava la representació allà, del Col·legi d'advocats.

L'assumpte ha aixecat protestes i hom creu que serà demandada altra Junta general perquè a molts no va convèncer l'actitud del President, en aixecar la sessió sense escoltar la voluntat de la Junta.

Una justificació absurda

EL diari madrileny "El Debate" — tota l'atmosfera del seu voltant fa pudor de capella—pretén justificar els atropells de la Presó. Sols la infecta boca d'"El Debate" podia justificar i defensar aquests atropells.

Mireu ço que diu "El Debate":
"En el asunto referente a la denuncia por malos tratos formulada por un preso de la Cárcel Modelo, parece que se ha puesto en claro que con anterioridad a la visita del obispo, se tenía preparado un plante de importancia. La denuncia ha quedado totalmente desvirtuada. —Sí? Calla, "maco", calla! — El pan que exhibió ante el prelado estaba duro, pues fué servido a los presos tres días antes. La camisa que dijo le faltaba, fué encontrada en su celda, dándose la circunstancia de que todos los demás reclusos llevaban dicha prenda. Parece cierto que el recluso que formuló la denuncia y alguno que le secundó fueron encerrados en celdas de castigo. —O sigui: per comptes d'atendre humanament la denúncia, varen castigar el denunciador. — Sin embargo, las lesiones que sufrió uno de ellos se las produjo al caer de una escalera cuando huía de sus guardianes."
Sí, eh? "Al caer de una escalera"?

Quines injustícies passen al món. Als empresonats se'ls hauria de matar tots com conills—¿què hi fan a la Presó si diuen que hi viuen tan malament?—, i als empleats i a don Heraclio donar-los la Creu de Beneficència.

ANGLÈS

SEMBLA mentida, que els treballadors anglesencs suportem el que avui dia ens està passant.

En els tallers de torneria i mobles, fàbriques de serrar fusta i alguns d'altres, dies endarrera, els amos feren signar als seus principals treballadors la conformitat de que treballen 8 hores, quan la jornada que realitzen és de 9 i mitja i 10 hores.

¿Hi ha dret, anglesencs, que ens dobleguem d'aquesta manera?

Unim-nos, fem que es compleixi la llei, i no vulguem ésser tan esclaus.

UN CATALÀ

RIPOLL

DINTRE poc, tinc entès que sortirà a la llum un setmanari nou en aqueix poblé i portarà un nom ben bonic: "Buirac". ¿Oí que és bonic?

Doncs encara serà més bonic pel flamant cos de redacció que contindrà.

Oh, mireu si ho seran d'atrebits aquests senyors, que gairebé tots són d'aquells que diuen que volen xurriaquejar els capellans; mes no hi ha por de res; perquè el cas és concret; ¿què voleu que facin, si quasi tots són d'aquells exercitants models de bondat?

Mireu si en són, de models de perfecció, que totes les reunions del flamant cos de redacció les han tingut a l'"Acadèmia Catòlica".

¿Hi ha por, doncs? No, ca!; no hi ha por de res; endavant; que ja tindrem temps de parlar-ne, i us asseguro que hi podrem sucra pa i llogar-hi cadires.

UN RIPOLLÈS

NAVAS

LA fafalitad ha portat a les meves mans un programa de l'Ateneu de Navàs en el que conviden a la cooperació d'un benefici destinat a la construcció del campanar.

Fer una cosa d'aquestes a l'Ateneu (?) de Navàs no és estrany; ço que és més estrany és que trobin homes per dirigir aquests espectacles.

¿No hem dit i estem d'acord que el teatre d'aficionats és per la cultura?

En cas de voler fer un benefici, ¿no haurien pogut destinar-lo a d'altres fins més nobles?

Els organitzadors d'aquesta vetllada no recorden que fa cinc mesos que la Fàbrica Soldevila està aturada.

¿No haurien estat més ben destinats els beneficis a les famílies necessitades que fa cinc mesos que no troben feina?

MONVILAR

J. A.—No, amic; no tenim cap interès a menysprear la barriada; preneu-ho pel caire general, i veureu lògiques intencions en aquells articles.

J. P. (Palafrugell).—Va.

J. V.—N'acceptem un. L'altre, no.

E. B.—La veritat és que, amb el temps transcorregut, no tenim ni l'original. Ho deixarem córrer, per ara.

M. N. (Sarreal).—Va.

J. T. (Barbarà).—No li heu donat l'interès que podria tenir.

Miliu.—Ca, home, ca! Al cove!

J. M. S.—Depèn del que tracteu. De vegades ho passem a "L'Esquella", i de vegades no.

Pepet.—Si ho firmeu, sí.

T. B. O.—Nosaltres també. Malgrat les vostres inicials canviades, sabem qui sou.

Reiet de casa.—Estudia força, maco, i no facis gaires campanes.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

Impremta "La Campana", Om, 8, Barcelona